

In 1930 werd in Dordrecht een afdeling van het NPG opgericht. De groep kreeg de naam Aroodagroep

Na het verbod op Scouting in 1941 hielden in eerste instantie de rondleidsters contact met de andere padvindsters. Een kleine groep meisjes kwam in de herfst van 1942 weer bij elkaar, ze doen aan training en noemen het huiskamerpadvinderij. Er wordt gewerkt aan de insignes EHBO en ziekenverpleging. Als de groep in de avond bijeen kwam dan stonden de voortrekkers van groep IV als trouwe ridders te wachten om de padvindsters door de verduisterde straten naar huis te begeleiden.

Kerstmis wordt gevierd met de gehele oude Aroodagroep van voor de oorlog. Wat het buitenspoor betreft er zijn 4 kampjes gehouden, w.o. een paaskamp en een paddenstoelenweekend samen met de voortrekkers van groep IV. Een zomerkampje in Bavel en een weekend in de Biesbos.

De groep zette een actie op touw voor de oude mensjes uit "De Avondzon", het tehuis van het Leger des Heils. Ze organiseerden een verloting van zelf geknutselde voorwerpen, van de opbrengst werden broodbonnen, biscuit en een fles brammetje gekocht. Maar de oudjes hebben het nooit gezien of geproefd. Ze waren te ziek om een feest te verdragen. De biscuits deden dienst voor kerstpakketjes voor de kinderen van de Schuilhoek, het Dordtse doorgangshuis. Zo ontstonden er meerdere acties met St. Nicolaas, kleren en kerstpakketten voor kinderen, krijgsgevangenen en arbeiders uit Duitsland. De padvindsters namen later de diensten over van de ordonnans van Het Rode Kruis. Ze werden gevraagd voor diensten in het ziekenhuis en bij gezinnen. Het was vaak niet gemakkelijk, want juist die eenvoudige steeds terugkerende plicht, vroeg meer van de volharding, dan later de erebaantjes in het openbaar, die de padvindsters kregen bij Militair Gezag.

Een van de meisjes, Mientje Morks, kwam om bij het bombardement op Dordrecht op dinsdag 24 oktober 1944. Ook Voortrekker Dirk van der Knaap en mevrouw Guldemond, penningmeesteresse van NPG Dordrecht, kwam om bij dit bombardement.

De groep gaf de Rondzendkrant uit, een groepsblad, dat van hand tot hand ging.

Leidster Joan Niemansverdriet schreef in augustus 1945 een kort verslag van de groep in oorlogstijd.

Meer informatie

[Home - Scouting AROODA Dordrecht](#)

Kort Verslag over de Arooda-groep in de oorlogstijd.

Na de opheffing in 1941 was er een jaar lang geen andere activiteit dan het contract wat de r.l.'s met hun ronde hielden. Een enkele maal ronde-opkomsten, periodieke wandelingen of verjaardagen.

Een jaar later, herfst 1942, duikt het padvindstersspel weer op. De kinderen beginnen er zelf mee, er zijn zelfs enkele nieuwelingen bij. Het is een groepje van acht, dat weldra uitgroeit tot veertien. Het is nu nodig wat vaste vorm aan te geven en een leeftijdsgrens van boven de 15 jaar vast te stellen. Ons doel wordt nu om onder deze kleine groep de p.v. levend te houden. Een kleine kern te vormen, die straks na de bevrijding de oude Aroodagroep mee op de been zal helpen. Behalve het p.v. spel moet er dus iets als leidsterstraining bestaan. Natuurlijk geen officiële cursus, zoals die voor de oorlog in de verschillende districten gehouden werd, maar een eenvoudige training in leiding geven aan anderen. Aan de finesses van leidstersstraining kwamen we in de oorlogsjaren nooit toe. Er bestond die tijd ook nog niet dat enthousiasme, zoals het later werd kort vóór en na de bevrijding.

De opkomsten worden om beurten door de p.v.'s zelf geopend en gesloten en later ook geheel zelfstandig voorbereid en geleid. Maar ik moet erbij vermelden, dat er vaak meer geleden dan geleid werd. De meesten zijn zich niet erg bewust van hun taak zoals die na de oorlog zal zijn. Alles wat in de toekomst ligt is in deze tijd vaag en onwezelijk. Het heden is realiteit, nu worden we opgeschrikt door luchtalarm, bombardement of razzia's. De drie nieuwelingen worden in oorlogstijd geïnstalleerd en worden met enkele van de oudjes, IIe klas. Behalve klassewerk wordt er gewerkt voor insignes ziekenverpleging en E.H.B.O. Het verbod van padvindery is een geweldige stimulans, verhalen over politieke politie doen gretig de ronde. Berichten worden alleen en uitsluitend mondeling fluisterend overgebracht. Alles wordt een geweldig avontuur, we nemen de moeilijkheden zoals verduistering, spertijd en de huiskamerpadvindery op de koop bij toe, terwijl het zingen vaak vanwege angstige ouders moest worden afgelast. En kwamen wij 's avonds van de opkomst buiten dan stonden de goed georganiseerde V.T.'s van groep IV als trouwe ridders op wacht om ons door de verduisterde straten naar huis te begeleiden.

Wij hebben verschillende hoogtijdagen, de B.P.dag houden we een gezamenlijke bijeenkomst met de p.v.'s uit Hillegersberg.

Kerstmis wordt gevierd met de gehele oude Arooda-groep van voor de oorlog. Wat het buitenspoor betreft, we hebben 4 kampjes gehad, waarvan een paaskamp en een paddenstoelenweekend samen met de V.T.'s van groep IV. Verder een zomerkampje in Bavel en een weekend in de Biesbos. Toch hebben we helaas deze oorlogsjaren nog te weinig aan het echte buitenwerk kunnen doen. Noodgedwongen werd de sfeer te veel bepaald door de huiskamer. Toch hebben we aan die huiskamerpadvindery vele plannen en sociale opwellingen te danken, die nu eens meer dan weer minder geslaagd uitvielen. Mens voelden we diep medelijken met de oude mensjes uit "De Avondzon", het tehuis van het Leger des Heils, de oudjes waren uit hun veilig tehuis verdreven en zaten geëvacueerd in een oud huis.

Wellicht kregen ze door de tijdsomstandigheden ook niet veel extraatjes. We besloten een actie op touw te zetten. Wij hielden een verloting van zelfgeknutselde voorwerpen, kochten voor dit geld en opgezamelde broodbonnen biscuit en een fles brammetje. Maar de oudjes hebben het nooit gezien of geproefd. Wij zouden de oudjes ook nog aangenaam bezighouden. Ter verantwoording moet ik er bij vermelden, dat de oudjes op het gegeven tijdstip ziek waren en geen feest konden verdragen, zoals wij dit hadden voorgesteld. De biscuits deden dienst voor kerstpakketjes voor de kinderen van de Schuilhoek, het Dordtse doorgangshuis. Zo ontstonden er meerdere acties met St. Nicolaas, kleren en kerstpakketten voor kinderen, krijgsgevangenen en arbeiders in Duitsland. Later toen tijdens de razzia's de ordonnances van het Rode Kruis ondergedoken waren, namen de padvindsters hun diensten over door het Rode Kruis werden padvindsters gevraagd voor diensten in ziekenhuizen en gezinnen. Het was vaak niet gemakkelijk, want juist die eenvoudige steeds terugkerende plicht, vroeg meer van de volharding, dan later de erebaantjes in het openbaar, die de padvindsters kregen bij Militair Gezag.

De Rondsenskrant was ons enige orgaan, het was ons groepsblad, dat van hand tot hand ging. Aanvankelijk bedoeld als middel om contact te houden met enkele padvindsters, die inmiddels buiten de stad hun werk hadden gevonden. Van Dordt ging de krant over verschillende plaatsen en weer terug. Later ging dit doel min of meer verloren, doordat alle padvindsters weer in Dordt teruggekeerd waren, maar er was groot animo om toch met de krant door te gaan als groepsorgaan. Juist toen de jaargang compleet was kwam de bevrijding.

Of ons doel als kerngroep bereikt is zou ik niet graag beweren. Technisch was ons werk nog niet af. De padvindsters uit de kerngroep zijn nu bijna allen r.l., a.l. en L. in nieuwe Arroda- en Mathilde Vrede-groepen, en enkele andere kabouters of welpenleidster geworden.

Er is veel veranderd sinds de huiskamerpadvindery, maar ik weet dit, dat wij deze tijd, die aanvankelijk begon in een sfeer van ceremonies, gedichten bij kaarslicht en eindigde in zeer active dienst, nooit zullen vergeten. Het was een tijd, waarin we samen veel spraken en beleefden; ook waren er diverse gebeurtenissen, het bombardement, waarin Mientje, één van onze trouwe padv.zusjes omkwam.

Samen hebben we alles beleefd, samen hebben we deze tijd zo nuttig mogelijk gebruikt. Ik hoop, dat de padvindsters, die zo trouw hun idealen bewaard hebben, de echte padvindstersgeest zullen vasthouden en zullen doorgeven aan de padvindsters, die nu hen zijn toevertrouwd.

Joan

Augustus 1945.

A.L. van de oude Aroodagroep.

Dit verhaal is onderdeel van *Scouts in de oorlog*, een verzameling verhalen als eerbetoon aan al die (oud) scouts die zich ingezet hebben voor onze vrijheid en hulp aan de medemens of die slachtoffer werden van oorlogsgeweld, in Nederland en het verre oosten. Met de verhalen willen we inspiratie bieden aan de scouts van nu, in hun wekelijkse activiteiten en als voorbereiding op hun bijdrage aan lokale herdenkingen. Kijk op <http://vrijheid.scouting.nl> voor meer informatie en alle andere verhalen.